

„Ved' vy všetci ste synmi svetla a synmi dňa. Nepatríme noci ani tme.“ (1 Sol 5, 5)

Svetlo bolo vždy symbolom života. Každý deň očakávame úsvit ako posla nového začiatku. Téma svetla tvorí súčasť dejín mnohých národov aj antických náboženstiev. Židovská tradícia slávi *Chanuku (Hanukkah)*, sviatok svetiel, ktorý je pripomienkou opätovného posvätenia Jeruzalemského chrámu a oslobodenia sa od pohanských obradov. Moslimovia zapalujú sviečky v deň narodenia proroka, arabsky sa nazýva *Mawlid* a po turecky *Mevlid Kandili*. Pôvodne hinduistický sviatok Díválí, čo v preklade znamená rad svetiel, dnes známy ako festival svetiel, v súčasnosti slávia viaceré indické náboženstvá ako oslavu víťazstva dobra nad zlom. Pre kresťanov je Ježiš Kristus svetlom, ktoré osvetľuje temnotu sveta. Ide teda o realitu nabitú silnou symbolikou, vyjadruje prítomnosť niečoho božského, daru pre ľudstvo a pre celú zem.

„Ved' vy všetci ste synmi svetla a synmi dňa. Nepatríme noci ani tme.“

Aké vlastnosti však majú deti svetla? Jednou z nich je „nepatriť noci ani temnote“. Nenechať sa uspať, nepodľahnúť apatii vyplýva z rozhodnutia zostať bdely. Využívať a prežívať svoj čas naplno je rozhodnutím z lásky.

Apoštol sa teda obracia na solúnske spoločenstvo s naliehavou výzvou: buďte spolu bdelí, zrieknite sa akejkolvek letargie a ľahostajnosti. Práve v čase, keď ľudstvo obzvlášť potrebuje svetlo, úlohou tých, čo nepatria noci, je, aby neustálym darovaním sa presvetľovali vzťahy medzi ľuďmi, aby viera, láska a nádej zviditeľňovali prítomnosť Zmŕtvychvstalého tak, ako to píše Pavol (porov. 1 Sol 5, 8).

A ešte: musíme pestovať bližší a skutočný vzťah s Bohom, zájsť vo svojom srdci na hĺbinu, pomocou modlitby nachádzať chvíle na dialóg, v praxi naplňovať jeho slovo, ktoré dá zažiarit' tomuto svetlu.

„Ved' vy všetci ste synmi svetla a synmi dňa. Nepatríme noci ani tme.“

Neraz máme možno tendenciu privyknuť na život s temnotou vo svojom srdci, alebo sa uspokojiť s umelými svetielkami či rôznymi príslubmi šťastia zo sveta. Stále je tu však trvalá Božia výzva, aby sme v sebe nechávali žiarit' jeho svetlo a získali schopnosť pozorne hľadiet' na ľudí a udalosti, a tak neprehliadnuť nitky svetla v nich.

Neprestajne sa usilujme o voľbu toho, čo nám prináša znovuzrodenie, o voľbu, ktorá vyvádza z temnoty ku svetlu. Chiara Lubichová napísala: „Kresťan nemôže svetu uniknúť, schovať sa, alebo považovať náboženstvo za súkromnú záležitosť.“ „Žije vo svete, pretože má určitú

zodpovednosť, určité poslanie voči všetkým ľuďom: má byť svetlom, ktoré osvecuje. A to je aj naša úloha, ak ju neplníme, sme neužitoční ako soľ, čo stratila chuť, alebo ako svetlo, ktoré sa stalo tieňom.¹ (...) Úlohou kresťana je teda nechať zažiariť svetlo, ktoré v ňom prebýva, byť ‚vyjadrením‘ tejto Božej prítomnosti medzi ľuďmi.“²

„Ved' vy všetci ste synmi svetla a synmi dňa. Nepatríme noci ani tme.“

Boh je svetlo a môžu ho nájsť tí, ktorí ho hľadajú s úprimným srdcom. Nech sa stane čokoľvek, nikdy nebudeme oddelení od jeho lásky, pretože sme jeho deti. Ak sme si tým istí, udalosti, ktoré by nás mohli vystrašiť, nás neprekvapia ani nepodľahneme ich ľarče.

Tohtoročné zemetrasenie v Turecku a Sýrii si vyžiadalo viac ako 50 000 obetí a obrátilo naruby životy miliónov ľudí. Tí, ktorí katastrofu prežili, celé miestne komunity aj komunity z iných krajín, sa stali svetlými bodmi, ktoré sa usilovali priniesť okamžitú pomoc a úľavu tým, ktorí stratili svojich blízkych, svoj domov, všetko.

Temnoty nikdy nemôžu premôcť tých, ktorí sa rozhodli vo svetle žiť a svetlo prinášať. Pre nás kresťanov to znamená život s Kristom medzi nami, jeho prítomnosť umožňuje púšťať sa do každej životnej situácie, prinavracia nádej a umožňuje nám trvalo prebývať v Božej láske.

Spracovala Patrizia Mazzola a tím Slova života

¹ Porov. *Mt* 5,13-16.

² Chiara Lubich, Parola di Vita agosto 1979, tamtiež, *Parole di Vita*, spracoval Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Rím 2017), s. 145-146.